

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Piave, F. M.; af F. M. Piave ; musikken af Giuseppe Verdi ; oversat af Sophus Bauditz.
Titel Title:	<u>"La Traviata" : Opera i fire Akter</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Kgl. Hof-Musikhandel (Henrik Hennings), 1889
Fysiske størrelse Physical extent:	15 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

„LA TRAVIATA“.

Opera i fire Akter

af

F. M. Piave.

Musiken af Giuseppe Verdi.

Oversat af Sophus Bandik.

2det Oplag.

Kjøbenhavn.

Kgl. Hof-Musikhandel (Henrik Hennings).

1889.

Hoffensberg & Trap's Etabl. — Kjøbenhavn.

„La Traviata“.

Opera i 4 Akter af F. M. Piave. Overfæt af Sophus Baudis.
Musiken af Giuseppe Verdi.

Personerne:

Violetta Valery.
Flora, hendes Veninde.
Alfred Germont.
George Germont, hans Fader.
Gaston, Alfreds Ven.
Vicomte Duphol.

Marquis d'Aubigny.
Lægen.
Anna, Violettas Kammerjomfru.
En Tjener hos Violetta.
En Tjener hos Flora.
Et Postbud.

Gjæster og Tjenere.

Handlingen foregaar i og ved Paris.

Første Akt.

Elegant Salon hos Violetta, festlig oplyst.

(Violetta staar og taler med Vicomten og Lægen. Gjæster af begge Køn sidde rundt omkring og promenerer parvis gennem Salen. Idet Tæppet gaar op, kommer Flora, ført af Marquis'en tilligemed nogle andre Gjæster, ind ad Døren i Baggrunden).

Kor af Gjæster

(til de indtrædende).

Se, Godaften! Det varede længe,
Før I kom!

Kor af de Kommende.

Vi har tabt vore Penge —
Naa, hos Flora man spiller jo flot!

Violetta

(som er gaaet de indtrædende i Møde).

Se, Godaften! Min Hilsen til alle!
Lad mig se, at de møder dem godt,
Lad Champagner i Aften kun knalde —

Flora (til Violetta).

Tor vi regne paa Dig?

Violetta.

Ja, jeg bliver!

Thi kun Glæden mig Lægedom giver —
Lad os glædes saa længe vi kan!

Gaston

(idet han forestiller Alfred for Violetta).

Hr. Alfred de Germont! De ham kjender
Vist af Navn: han er blandt mine Venner
Den af Alle, som højest jeg skatter —

Violetta.

Deres Venfkab jeg lettelig fatter!

Marquis'en

(hilsende paa Alfred).

Ah, Germont!

Alfred.

Hr. Marquis!

Gaston (sagte til Alfred).

Du vel mærked,

At vort Venfkab din Gunst kun forstærked?

Violetta (til en Tjener).

Er der færdigt?

(Tjeneren bukker bekræftende).

Tag Plads, da ved Bordet,

Og lad Nysgierhed kun føre Ordet!

(Alle gaa til Bords. Violetta sætter sig tilligemed Gaston, Vicomten, Flora, Marquis'en og Alfred ved det midterste Bord).

Gaston (sagte til Violetta).

Dem Alfred kun tilbeder!

Violetta.

Hvorledes?

Gaston.

Jo, da maa De holdt Sengen, min Kjære,
Kom han daglig —

Violetta.

Nej, hør nu, jeg vredes,

Hvis De fortsætter Spøgen —

Gaston.

Paa Være!

Violetta (vendende sig til Alfred).

Er det sandt? De tog Del i min Smerte?

Alfred.

Det er sandt!

Violetta.

Na, saa har De dog Hjærte!

(Vendende sig til Vicomten).

Seg er sandelig ikke forbænt!

Vicomten (forlegen).

Hvis jeg bedre Dem blot havde kjendt —

Violetta.

Hr. Alfred har i Nat først mig truffet!

Flora

(sagte til Vicomten).

Hvor hun smigrer! De føler Dem skuffet?

Vicomten

(sagte til Flora, pegende paa Alfred).

Nej, men han irriterer mig!

Flora.

Han?

Det er jo en fortræffelig Mand!

Gaston (til Alfred).

Men Du aabner jo slet ikke Munden!

Marquis'en (til Violetta).

Nej, hans Læbe af Dem nok er bunden!

Violetta.

Lad mig være Hebe, der stjænter!'

(Rejser sig og stjænter i Glasfene).

Alfred (til Violetta).

Som Gudiinde jeg let mig Dem tænker!

Gaston (til Vicomten).

Hr. Vicomte, uden Sang kan man ikke
Siddede glade om Bordet og drifte!

(Vicomten gjør en afværgende Bevægelse, Gaston
vender sig til Alfred).

Syns saa Du!

Alfred.

Iblandt saa mange. Gæster!

Gaston.

Hvorfor ikke! Du er jo en Mester!

Alfred (til Violetta).

Luffer De det?

Violetta.

Ja!

Alfred.

Saa er jeg rede,

De skal ikke forgjæves mig bede.

Stjænt i! Og jæt Glasjet blot hurtig for
Munden,

Det gjenner de dejligste Drømme paa Bunden!
Men skynd Dig: thi Drømmen om Lykke er
svunden,

Hvis ikke Du holder den fast!

— Se kun, hvor i Glasjet det skummer.

Det syder og stiger med Hast!

Af Berler en Rigdom det rummer —

Men se nu, hvor Berlerne brast!

Saa grib da din Lykke i Flugten og nyd
Det korte Minut og den svindende Fjend!

Stjænt i! Lad os Glæden til Bunden kun
tømme!

Snart flygter for Dagen de loffende Drømme,
De lyse og lette, de stærke og sunne
Er svundne, forinden Du tror!

— Se Rosen, der rødmende vugger

Paa Ranken i Syd og i Nord:

Hvis ikke Du hurtig den plukker,

Den visner og falder til Jord!

Saa søg da din Lykke og grib den kun sat,
Den varer ej mer end en eneste Nat!

Violetta (til Alfred).

Enhver Illusion skal man miste!

Alfred.

Nej, har man til Elskov blot kjendt —

Violetta.

At, Elskov som Boblen maa briste!

Alfred.

Seg tror, den af Himlen blev sendt!

(Man hører Dansemusik fra Salen ved Siden af).

Violetta.

Hør kun, der spilles op til Dans!

Kom lad os danse!

(Hun standser pludselig og holder Haanden mod sit
Bryst.)

Min Gud!

Alle.

Hvad er det?

Violetta.

Intet, intet!

(Hil gaa ind i Dansealen, men vakler og maa sætte
sig paa en Stol).

Seg er for mat!

Alfred.

Hvor De dog lider!

Violetta.

Nej, nu er det bedre.

(Til Gæsterne)

Gaa ind i Salen! Snart jeg følger efter!

(Alle undtagen Alfred gaa ind i Dansealen).

Violetta (ser sig i et Spejl).

Hvor jeg er bleg!

Alfred.

Er det alt ovre? Hvordan gaar det?

Violetta.

Tak, nu er det bedre!

Alfred.

Men dette Liv maa jo tilsidst Dem dræbe!
De maa Dem skaaene, vogte Deres Helbred!

Violetta.

Tror De, jeg kan det?

Alfred.

I turde min jeg blot Dem kalde,
Da skulde ømt jeg vogte Dem!

Violetta.

Daarskab! Hvem brænder sig om mig?

Alfred.

Og tror De da, at Ingen elsker Dem?

Violetta.

At, nej!

Alfred.

Seg elsker Dem!

Violetta (smilende).

Ja, det er sandt! Det havde jeg forglemt.

Alfred.

De spoger! Har De intet Hjærte?

Violetta.

Om jeg har Hjærte? — Det er gjerne muligt!
Men hvorfor spoger De?

Alfred.

Jo, hvis De havde Hjærte,
Saa drev De ikke Spot med, hvad jeg jagde!

Violetta.

Er det da Deres Alvor?

Alfred.

Seg spoger ikke!

Violetta.

Har De mig længe elsket?

Alfred.

Mer end et Aar.

Som Lyn det i mig tændte
Den Gang jeg først Dem skued,
Og Flammehavet lued
Med Videnskabens Brand!
Nu først jeg Elskov kjendte!
Jeg svor en Gang at vinde
Den skjønne, unge Kvinde,
Som ej jeg glemme kan!

Violetta.

At, hvis De Sandhed taler,
De maa paa sligt ej tænke:
Kun Venstreb kan jeg skjænke,
Men Kjærlighed — af, nej!
Jeg voldte Dem kun Kvæler!
— Betænk: en falden Kvinde!
De vil en anden finde,
Saa glemmer snart De mig!

Gaston

(Kliger ind i Salonen).

J tøver noget længe!

Violetta.

Vi spøjte sammen!

Gaston.

Jeg træffer mig tilbage!

(Gaar atter ind i Dansesalen).

Violetta.

Men nu ej mer om Elskov! Vil De det mig love!

Alfred.

Jeg skal forsøge! — Lev da vel! (Vil gaa.)

Violetta.

Og De vil gaa? — Tag først dog denne Blomst!

(Giver ham en Blomst af sin Buket).

Alfred.

Hvorfor?

Violetta.

Bring mig den atter!

Alfred.

Naar?

Violetta.

Saa snart den er visnet!

Alfred.

Altjaa i Morgen?

Violetta.

Maaske i Morgen!

Alfred.

O, hvilken salig Lykke!

Violetta.

Sig end en Gang, at De mig elsker!

Alfred.

Mer end jeg formaar at sige!

Violetta.

Saa gaa!

Alfred.

Jeg iler!

Violetta.

Lev vel!

Alfred.

Kun til i Morgen!

(De gaa begge, hver til sin Side).

(Gjæsterne komme ind fra Dansesalen).

Kor.

Nattens Tæppe langsomt glider
Morgensolen bryder frem;
Bort herfra den nu os falder,
Hjer alle Gjæster hjem!
Det er silde, vi maa ile,
Søvnen er vor bedste Trost:
Kun naar Dagen skjænker Hvile,
Har man Kraft til Nattens Lyst!

(Alle gaa. Violetta kommer ind og bliver staaende i dybe Tanker).

Violetta (ene).

Hvor sælsomt dog! Jeg ved ej, hvad jeg
føler!

O, kan det være Kjærlighed! Min Tante
Er som forvandlet! Mavnløs Fryd og Smerte
Min Sjæl nu følger! — At, hvor er det
saligt

At føle Elskov, naar man selv er elsket!
— Men tør jeg tro paa Lykken! — Tør jeg
haabe!

Saa var det ham, jeg ofte saa',
Halv vaagen, halvt i Drømme!
Og det var ham, jeg tænkte paa
Med tusend Tanker omme!
Han stod ved Tærsklen til min Dor,
Tog Del i al min Smerte —
At, hvorfor har jeg aldrig før
Vidst af, jeg havde Hjerte!

Saa kan dog end et Under ske:
Min Sjæl tør Frelse vinde!
Nu kan jeg Lys i Mørket se
Og gaar ej mer i Blinde!
Jeg trykker ndmigt Djet til
Af Lykken fast bedøvet —
Min Kjærlighed mig adle vil
Og rejse mig af Støvet!

O, Daarskab! — At, den skjønne Drøm for-
vinder!

Og jeg er ene, uden Hjælp og Støtte
I denne tomme, folkerige Orken,
Som man Paris har kaldt! Hvad kan jeg
haabe?

Hvad kan jeg gjøre? — Vilde Syndens Frugt,
Som jeg har gjort det i mit hele Liv!

Bort med Drømme, bort med Sukke!
Jeg vil bryde hver en Lænke!
Glædens Blomster vil jeg plukke,
Styrte mig i Livet ind!
Kun paa Nuet vil jeg tænke,
Overdøve Hjertets Stemme!

Leve for at nyde, glemme,
Sage Sorgen af mit Sind!

(Man hører Alfред gjentage Kjerlighedssangen:
„Som Du det i mig tændte“ o. s. v. uden for
Vinduet).

Anden Akt.

Et Bærelse paa en Villa uden for Paris. Glasdøre
ud til Haven.

Alfred (ene).

Kun i min Violetta nu jeg lever!
Og fra Paris er alt paa tredje Maaned
Hun borte, blot for trofast mig at følge!
Hun, for hvis Fod en Flok af Slaver hængt
Har bojet Kne, hun lever her paa Landet,
Og lever kun for mig! — Min egen Elskov
Er bleven ren og lutret! Ej jeg skjæmper
En Tanke mer til Tiden, som forsvandt!

Tanter, som gjør mig urolig,
Tvivl, hvormed jeg maa kæmpe,
Alt forstaar hun at dæmpe
Med sin velsignede Røst!
Og naar hun hvisker fortrolig:
„Dig kun mit Liv jeg vier!“
Sorgen og Tvivlen tier,
Elskov fylder mit Bryst!

(Anna kommer ind).

Alfred.

Hvor har Du været, Anna?

Anna.

I Paris.

Alfred.

Og hvorefter?

Anna.

I min Frues Grinde.

Alfred.

Hvordan?

Anna.

Hun vil sælge sine Heste, Mobler og Stribler.

Alfred.

Er det muligt?

Anna.

Det koster meget at leve, som hun plejer.

Alfred.

Og Du har kunnet tie?

Anna.

Fruen det befalede.

Alfred.

Hvormeget skal hun bruge?

Anna.

Mindst tyve Tusind!

Alfred.

Seg tager strax til Byen! Men lad ej din Frue
Det mindste herom vide! Skynd Dig, gaa!

(Anna gaar).

Alfred.

Seg haaber, det endnu ej er for sild!

Hvor har jeg kunnet være blind,
Og være blind saa længe!
Al, aldrig før det faldt mig ind,
At hun har maattet trænge;
Jeg leved i en gylden Drøm
Og glemte Livets Klage —
Nu kjæft imod den stride Strøm,
Og saa igjen tilbage!

(Gaar.)

(Violetta kommer ind med nogle Papirer i Haanden,
fulgt af Anna).

Violetta.

Hvor er Alfred?

Anna.

Han tog just nu til Byen.

Violetta.

Naar kommer han igjen?

Anna.

Han kommer sikkert inden Aften.

Violetta.

Det var besynderligt!

(En Tjener kommer ind, giver Violetta et Brev og
gaar).

Violetta.

Jeg venter strax en Kjøber!
Lad mig vide, naar han kommer!

Violetta

(aabner Brevet og læser det).

Se, se! Saa Flora har min Bolig fundet,
Og beder mig til Bal i Aften!
— Hun venter mig forgjæves!

(Efter Brevet paa Gulvet, Tjeneren kommer ind).

Tjeneren.

Der er en Herre, som —

Violetta.

Sa, det er ham jeg venter! Lad ham komme!

(Tjeneren gaar, og et Øjeblik efter kommer George
Germont ind; Anna sætter en Stol til ham og fjær-
ner sig).

Germont.

De er vel Frøken Valery?

Violetta.

Sa, det er mig. (Bider ham Stolen; han bliver
staaende med en afværgende Gestus).

Germont.

Og jeg er Fader til Alfred!

Violetta.

De!

Germont.

Sa, Fader til den Taabe,
Som De har loffet i Fordærvelse!

Violetta.

De glemmer, jeg er Kvinde, og at De befinder
Dem i mit Hjem! Tilgiv at jeg gaar bort —
Det er af Hensyn til Dem selv.

Germont (standser hende).

Seg beder Dem dog, hør mig —

Violetta.

Man har Dem ført bag Lyset!

Germont.

Han vil Dem al sin Ejendom jo skjænke!

Violetta.

Om han det vilde, tog jeg ej imod det!

Germont (seende sig omkring).

Men denne Lurus — ?

Violetta

(rækker ham de Papirer, hun har i Haanden).

Se her! Endnu ej nogen ved det,

Men De skal dog erfare —

Germont

(der har kastet et Blik i Papirerne).

Hvad ser jeg! Alt hvad De ejer, vil De Dem

berøbe! (sætter sig.)

— Ak, havde De blot ingen Fortid!

Violetta.

Den er forvunden! Gud har set min Anger!

Germont.

Sa, Anger sner hver en Synd!

Violetta.

De dømmes mildt og taler kjærlig til mig!

Germont.

Men hvis jeg nu et Offer kræved?

Violetta.

Nej, nej! Tal ikke ud! Den Tanke mig for-

færder!

Jeg har det anet! Jeg var alt for lykkelig!

Germont.

Som Fader beder jeg Dem skabe Lykke
For begge mine Børn!

Violetta.

For Deres Børn?

Germont.

Sa!

En elsket Datter Gud mig gav,
Min Glæde her i Livet!

Og til en Ungling god og brav
Hun har sit Hjerte givet.

Dog hvis Alfred ej bryde vil

De Baand, som nu ham hilder,
Hans Søsters Lykke staar paa Spil,
Og let han den forspilder.

Derfor jeg beder, hør min Bøn,
En Fader tør vel bede:

De vil igjen min stakkels Søn
Til Hjemmets Arne lede!

Violetta.

Ak, jeg det fatter: jeg skal i nogen Tid
Mig fra Alfred da fjerne!

Det bliver haardt, men det faar være!

Germont.

Men det er ikke nok!

Violetta.

O, Gud, De mig forfærder!

De fordrer mere?

Germont.

Sa, langt mere!

Violetta.

Jeg skulde for bestandig fra ham stilles?

Germont.

Sa, for evig!

Violetta.

Aldrig!

Ved De selv, hvad De forlanger!

Kan da ej min dybe Anger

Slette Fortids Synd og Skam!

Hvis dog paa, at Slægt og Venner

Jeg af Navn alene kjender,

— Her paa Jord jeg har kun ham!

Snart min Levetid er omme!

Jeg kan føle Døden komme

Dag for Dag mig mere nær!

De er god, hvor kan De ville

Hjærteløst fra ham mig skille,

Han som ene jeg har kjær!

Germont.

Ofret, ved jeg, ej er ringe,

Men De skal og maa det bringe!

De er ung endnu og faar

Nok med Tiden lært at glemme —

Violetta.

Nej, en Kvinde kan kun glemme

Mindet om sit Hjertes Vaar!

Germont.

Vel muligt! Men betænk, en Mand er flygtig!

Naar Tidens kolde, barske Vind

Din Ungdomsskjønhed røver,

Da sidder Du med Sorg i Sind

Og Ensomheden prøver.

Forgjæves da Du vente vil,

Ej mer af ham Du savnes,

Thi Trostak holder sjældent til,

Hvor Kirkens Minde savnes.

O, bryd det alt for faste Baand,

Alverden vil Dig agte,

Og jeg vil som min gode Mand

Bestandig Dig betragte!

Vend ej Dig bort! Nej, kom og se,

Se Taaren i mit Øje!

Jeg kan kun bede, men maaske

Din Vilje Gud kan bøje!

Violetta.

Ak, ja kan Intet i Verden da baade

Den, der først en Gang er falden som jeg!

Gud er barmhjærtig, han skjænker mig Naade,

Mennesket glemmer og tilgiver ej!

Sig Deres Datter, hvem ej jeg tør møde,

Alt jeg for hende vil ofre min Fred!

Selv om mit Hjerte bestandig skal bløde,

Selv om maaske det vil briste derved!

Germont.

Græd kun, ja græd kun! Et Offer Du
bringer,
Ej dog forgjæves min Stemme Du lød:
Løst Dig løster som Englenes Vinger,
Soner og fletter, hvad før Du forbrød!

Violetta.

Hvad skal jeg skrive?

Germont.

Sig, at De ej ham elsker!

Violetta.

Det tror han ikke!

Germont.

Saa rejst da!

Violetta.

Han følger efter!

Germont.

Hvad da!

Violetta.

Tryk mig i Deres Favn som Datter,
Og jeg skal være stærk!

(Germont omfavner hende).

Snart faar De ham tilbage,
Men naar af Sorg han segner,
Vær da barmhjærtig, bring ham Trøst!

Germont.

Hvad vil De gjøre?

Violetta.

Hvis jeg det sagde, vilde De mig hindre!

Germont.

Wilde Pige! Kan jeg for Dem intet da gjøre?

Violetta.

Jo!

Snart mine Dage spinde,
Jeg Dødens Kalk maa tømme:
O, lad ham ej mit Minde,
Da skaanjeløst iordomme!

Germont.

Paa Døden ej Du tænke.
Nu først Dig vinker Livet!
Gud vil Dig Lykke skjænte
For den, Du mig har givet!

Violetta.

Hver Smerte vil jeg lide,
Jeg fjælt vil Sorgen møde,
Naar kun han faar at vide,
At tro mod ham jeg døde!

Germont.

Det Offer, som Du bringer,
Dit hele Liv forjoner!
Din Sjæl det giver Vinger
Mod Evighedens Troner!

Violetta.

Løb ikke mer! Der kommer nogen!

Germont.

Hvorledes skal jeg kunne takke!

Violetta.

Forlad mig! Vi ses vel næppe mere!

Germont.

Gud være med Dem! Saa Farvel! (Gaar.)

Violetta

(Sætter sig ved Skrivebordet).

O, Himmel, giv mig Styrke!

(Skriver et Brev og ringer. Anna kommer).

Anna.

Fruen ringed?

Violetta.

Ja! Du maa gaa med dette Brev!

(Anna læser Udskriften og ser forbauset paa hende.)

Men Tabshed! Skynd Dig!

(Anna gaar).

Violetta.

Nu maa til ham jeg skrive!

Men hvordan! Hvorfra skal Mod jeg hente!

(Skriver et Brev og lukker det. I det samme kommer Alfred ind fra Haven).

Alfred.

Hvad gjør Du?

Violetta.

Intet!

Alfred.

Du skrev jo?

Violetta.

Ja!

Alfred.

Du er forlegen! Til hvem har nu Du skrevet?

Violetta.

Til Dig!

Alfred.

Saa giv mig Brevet!

Violetta.

Nej, Du faar det ikke!

Alfred.

Tilgiv mig, men jeg var urolig —

Violetta.

Og hvorfor?

Alfred.

Min Fader nu er kommen!

Violetta.

Har Du set ham?

Alfred.

Endnu ikke! Men af hans Brev

En Storm jeg sikkert venter!

Dog, naar han ser Dig, vil hans Brede dæmpes.

Violetta.

Han bør mig her ej finde,

Jeg Dig forlader! Tal ham først til Rette;

Jeg for hans Fodder siden vil mig kaste

Og se at smelte Isen om hans Hjærte!

Han kan dog ej saa grusom være,

At ville skille Dig og mig for evig!

— Du elsker mig? Ej sandt? Jeg tør jo
tro det?

Alfred.

Ja, for evig! — Men Du græder?

Violetta.

Nu Taaren har min Smerte lindret,

Jeg er rolig. Se, jeg smiler!

Du gaar jeg ud i Haven,
Men mellem mine Blomster er jeg dog Dig
nær!

(Gaar ud i Haven).

Alfred.

Ja, hendes ædle Hjærte jeg kun ejer!

— Men det er fælde, det kan være,

At ej i Dag min Fader kommer!

(Tjeneren kommer styrrende ind).

Tjeneren.

Fruen er borte! En Vogn hende hentet,
Og hun gav Kusken Ordre at kjøre til Paris!
Og Anna er forsvunden —

Alfred.

Seg véd det!

Tjeneren.

Herren véd det!

Alfred.

Ja! (Giver Tjenerenet Bink, hvorefter denne gaar).

Hun gik for sig at skille

I Hast ved al sin Ejendom!

Det Anna vil forhindre!

— Der ser jeg En i Haven! Hvem er det?

(Et Postbud kommer ind).

Postbudet.

Er det Hr. Germont?

Alfred.

Ja, det er mig!

Postbudet.

Her er et Brev!

(Giver Alfred et Brev og gaar).

Alfred.

Fra Violetta! Hvor er jeg dog bevæget!

— Maaſke hun ønſker, jeg ſkal hende følge!

(Læser Brevet).

„Naar Du læſer diſſe Linjer, ſaa —“

(Læser paa George Germont, der i det ſamme kommer ind).

Min Fader!

Germont.

Ja, din Fader, ſom vil Dig trøſte!

Vend nu tilbage til dit Hjem og bliv,

Hvad for Du var! min Stolthed og min Glæde!

Sig mig, har Du helt forglemt

Barndomslivets ſvindne Lyſt?

Har Du intet Minde gjemt

Om Provences ſkønne Kyſt?

Ønſker Du ej mer dit Hjem,

Dine lykkelige Dage?

Higer Du beſtandig frem,

Tænker Du ej mer tilbage?

Aldrig viſt Du fatte kan,

Hvad for Din Skyld jeg har lidt!

Aldrig fatte ret, hvordan

Jeg har sørget og har ſtridt!

Nej, Alfred, Du véd det ej,

Men det koſter vaagne Nætter,

Naar en Søn paa vildſom Vej

Slægtens Navn og Ære pletter!

— Al, jeg har dog ſaa endnu,

Sætter trøſtig al min Lid,

Til at Du, at ogſaa Du

Vender om, mens det er Tid.

Alfred.

At tuſend Furier mig ſønderſlide!

Lad mig blot være.

Germont.

Nej, følg med mig!

Alfred.

Seg kan det ej!

Germont.

Du vil det ikke!

Alfred.

Nej!

Germont.

Skal jeg forjæves bede?

— Lad nu din Fortid hvile, og følg med mig
tilbage!

Snart tier Sorg og Klage

I Hjemmets trygge Favn!

Alt ondt, ſom kan os thuge, vi hurtig ſe at
glemme;

Din Søſters milde Stemme

Skal lette hvert et Savn!

Følg, hvad Dig Æren byder, og hør din
Fader bede:

Din gode Aand Dig lede

Tilbage i vor Favn!

Alfred.

(ſaar Dje paa Floras Brev; tager det op og løber det
igjennem; farer pludſelig op).

Hun er hos Flora! Nu aſted!

Jeg tørſter efter Hævn!

Germont.

Du raser i Vanvid!

(Alfred ſtrykker ud, fulgt af Faderen).

Tredje Akt.

Elegant Salon hos Flora, feſtlig oplyſt.

(Flora, Marquis'en, Lægen og andre Gæſter ſiddende
og promenerende).

Flora.

Vi ſkal mere os i Nat med flere Optog!

Alfred og Violetta har jeg ogſaa indbudt!

Marquis'en.

Ja, har De hørt den ſtore Nyhed:

De har brudt med hinanden!

Flora.

Er det ſandt?

Marquis'en.

Ja, ſnart De med Vicomten

vil hende ſe!

Vægen.

Endnu i Gaar jeg saa' dem sammen!

(En Skare kvindelige Gæster kommer ind kostumerede som Zigeunerster).

Zigeuner-Kor.

Zigeunerster vi ere! Vor Kunst vi Eder byde!

Ser Skjæbne kan vi tyde,

Naar blot vi ser jer Haand!

Vi Himlens Runer læse i Stjærners blege Lue;

I dem jer Fremtid skue

Vi med profetisk Aand!

Nogle Zigeunerster

(tage Floras Haand og ser i den).

I, min skjønne, har farlige Rivaler!

(Tage Marquis'ens Haand).

Marquis! I er paa Trofsab ikke just et Monster!

Flora

(spøgende til Marquis'en).

Ej, hvad maa jeg erfare!

Derfor skal haardt I bode!

Marquis'en.

Seg sværger ved min Væ:

Bestydningen er falsk!

Flora.

Marquis, jeg hellig lover,

Hvis sligt jeg atter hører,

Da skal I aldrig nyde

Den Gæst, I hidtil ejede!

Kor.

Med Kjærlighedens Raabe hans Fortid dækkes til,
Og paa den lyse Fremtid vi ene tænke vil!

(Gaston og andre Gæster komme ind kostumerede som spanske Matadorer og Picadorer).

Kor af Matadorer og Picadorer.

Fra Madrid en Skare raske Matadorer,

Flinke Gutter, vidtberømte Picadorer,

Bante til med Tyren kjækt at gaa i Dansen,

For i Aften i Paris vil føreansen!

Hør nu efter!

Har I aldrig, gode Venner,

Om Piquillo hørt et Ord?

Hvert et Barn hos os ham kjender

Som vor første Matador!

Til en andalusisk Pige

Mus han bejled fort og godt,

Men det gif dog ej saa lige,

For hun svared, tænkt Ser blot:

„Kan Du otte Tyre fælde

Paa en enkelt Dag, min Skat,

Maa Du Dig som Bejler melde,

Kan Du ikke, saa god Nat!”

Og Piquillo listig smiler

— Pigen var ham saare kjær —

Munter han til Circus iler,

Fælder otte Tyre dér!

Otte Tyre stolt han dræber,
Glad han til sin elskte gaar,
Og af hendes friske Læber
Kommer for sin Kjæthed saar!

Alle.

Bravo, bravo! Ham jeg priser

Sil den tapre Matador!

Saa, et saadant Mod beviser

Mer end mange smukke Ord!

Vi vil ogsaa Lykken finde

Som en tapper Matador!

Vi som han vil se at vinde

— Vinde paa det grønne Bord!

(Masserne spreder sig, nogle begynder at spille. Alfред kommer ind).

Flora.

Alfred, De her!

Alfred.

Saa, som De ser!

Flora.

Og Violetta?

Alfred.

Det véd jeg ikke!

Flora.

Bravo! Det kan jeg lide!

Og nu til Spillet!

(Alfred sætter sig ved Spillebordet. Violetta kommer ind, ført af Vicomten. Flora gaar dem i Møde).

Flora (til Violetta).

Vær velkommen!

Violetta.

Seg for dit Bred Dig takker!

Flora (til Vicomten).

Og De, Vicomte, velkommen!

Det glæder mig at se Dem!

(Sagte til Violetta).

Alfred er her!

Violetta.

Gud, er det muligt!

Saa, jeg ser ham!

Vicomten (til Violetta).

Men, hvis han taler til Dem,

Saa svar blot ikke!

Lad, som De ej har hørt det!

Violetta.

Ik, hvorfor kom jeg dog herhen!

Flora (til Violetta).

Kom, sæt Dig ved min Side,

Og lad os tale sammen!

(Flora og Violetta sætter sig i en Sofa, Vægen konverserer Vicomten).

Alfred (ved Spillebordet).

Tref Dame!

Gaston.

Du vinder atter!

Alfred.

Har Uheld man i Kjærlighed,

Saa har man Held i Spil!

Seg nyde vil min Lykkes Kjus
Og leve højt paa den!

(Besætter et Kort og stryger et Øjeblik efter Ge-
vinsten til sig.)

Gaston.

Alene!

Alfred.

Nej, med hende, som jeg uslig ejed helt!
Med hende, som flygted!

Gaston.

Saa ti dog!

Violetta (affides).

O, Himmel!

Vicomten.

(Opbragt til Alfred.)

Min Herre!

Alfred.

Hvorned kan jeg Dem tjene?

Vicomten (roligere).

De har jo Held i Aften:
Lad os se, om det Dem følger!

Alfred.

Vel! Lad os spille!

Violetta (affides).

Ak, Gud, hvordan skal dette ende!

Vicomten

(tager Plads lige over for Alfred og besætter et Kaart).

Seg holder hundred Louisdorer!

Alfred

(besætter et andet Kaart).

Seg holder dem paa denne!

Gaston.

En Tier! En Dame!

— Du har vundet!

Vicomten.

Seg holder dobbelt!

Alfred.

Og jeg det samme!

Gaston.

En Syver! En Dame!

Alfred.

Seg vinder nok bestandig!

Flora.

Na, hold nu op at spille,

De alt for vidt det driver!

Alfred (til Vicomten).

Kom an! Blev ved.

Flora

(der har talt med en af Tjenerne).

Til Bords! Souper'en venter!

(Alle undtagen Alfred og Vicomten gaa ind i
Spisefalen.)

Alfred (til Vicomten).

Seg er fremdeles rede!

Vicomten.

Vi maa vist heller vente,
Men Revanche vil jeg have!

Alfred.

Den skal jeg ej Dem nægte!

Vicomten (sagte).

Maaske vi kan i Morgen —

Alfred.

Saa snart det Dem behager!

(De bukke for hinanden og følge efter de øvrige
Gjæster ind i Spisefalen. Scenen staar nogle Øje-
blikke tom, derpaa kommer Violetta tilbage.)

Violetta.

Seg gav ham Tegnet at følge,
Vil han komme? Vil han mig høre?

(Alfred kommer.)

Der er han!

O, at hans blinde Had ham nu til mig skal
føre!

Alfred.

De vinked ad mig, og De onsker —?

Violetta.

Ak De dette Sted forlader!

En Fare Dem truer!

Alfred.

Spar kun Deres Frygt!

Maaske for seig De mig holder!

Violetta.

Ak, nej!

Alfred.

Og dog De frygter?

Violetta.

Seg Mariag har dertil!

Alfred.

Vicomten jeg hader! Hvis han falder for
min Kaarde,

Saa rammer jeg Dem med det samme!

De maa finde Dem en anden!

Violetta.

Seg rolig Deres Haan skal bære,

Thi ej for ham jeg skjælver,

Men om De paa Pladsen bliver —

Alfred.

Hvem vil jørge, hvis jeg falder?

Violetta.

Ak, gaa blot, gaa!

Alfred.

Seg skal dit Ønske føje,

Hvis Du vil love, strax med mig at følge!

Violetta.

Seg kan det ikke?

Alfred.

Du kan det ikke?

Violetta.

Nej, det er umuligt! Lad mig fare?

Huff, hvor grusomt Verden dommer!

Og jeg har svoret mig,

Fra Dig at skilles!

Alfred.

Hvordan? Til hvem? Hvem har kunnet —

Violetta.

En, som havde Ret at fordre!

Alfred.

Ah, Vicomten!

Violetta.

Ja Vicomten!

Alfred.

Og ham Du elsker?

Violetta (med Anstrængelse).
 Ja, ham jeg elsker!

Alfred
 (styrter rasende hen i Døren til Spisestuen og raaber):
 Kom alle herind!
 (Flora og alle Gæsterne kommer hurtig).

Alle.
 Hvad er der paa Færde?

Alfred
 (pegende paa Violetta).
 De fjender alle denne Kvinde!

Alle.
 Hvad, Violetta?

Alfred.
 Hvad hun har gjort, jeg vil fortælle!

Violetta.
 I, skaan mig!

Alfred.
 Alt, hvad en Gang hun ejed,
 Har hun for min Skyld ofret!
 Forblindet, svag jeg modtog dette Offer,
 Men endnu er Tid at vaske Pletten af min
 Ære:

Jeg Eder nu til Vidne falder,
 At jeg med Guld betaler
 Den Gæst, jeg hidtil nød!

(Raster en Pung for Violettas Fodder; hun rynker
 bevidstløs om i Floras Arme, og Lægen styrter sig
 hen til hende. I det samme kommer George Ger-
 mont ind).

Alle.
 Hvor kan saa skjændig Du krænte en Kvinde!
 Hurtig Dig Hævnen skal vide at finde!
 Den, som en værgeløs haane kan,
 Gjør sig uværdig til Navn af Mand!

Germont.
 Alfred, Du raser! Saa hold dog inde!
 Hvor kan Du glemme, at hun er en Kvinde!
 Det synes næsten, som ej Du véd,
 At altid Kvinden man Hensyn skylder!
 Med Sorg din Handling mit Hjerte skylder,
 Din Fader skamfuld slaar Tjet ned!

Alfred.
 At, ja, jeg raser! Jeg var bedøvet!
 Mig Sind og Sans havde Sorgen røvet,
 Og nu jeg angrex, om end for jilde,
 At jeg mig daarlig lod rive hen!
 Mit Liv for hende jeg give vilde,
 Men Hævnens Furiær mig fremad drev!
 Med Skam og Skjændsel jeg ej kan leve,
 Nu er mig Døden min bedste Ven.

Vicomten (sagte til Alfred).
 Den Gaan, De viser imod en Kvinde,
 I mig en Hævner skal snarlig finde!
 Vær ej for sikker, tag Dem i Vare!
 Thi hendes Ære jeg vil forsvare!

Violetta
 (der atter har rejst sig, til Alfred).
 Min Elskovs Styrke Du ej kan fatte,
 Og ej til fulde mit Offer skatte!
 Du véd jo ikke, hvad jeg maa lide,
 Og at jeg lyder en større Magt!

Men hvis ad Nare Du faar at vide,
 Hvorfor jeg flygted, hvorfor jeg maatte,
 Da vil Du ikke mig længer spotte,
 Da vil Du angre, hvad Du har jagt!
 (Germont kysser Violetta Armen og fører hende
 ud. Vicomten følger efter.)

Fjerde Akt.

Violettas Sovestue.

(Violetta ligger halvt paaklædt paa Sengen
 Baggrunden, Anna sover i en Rænestol. En Lampe
 brænder paa Toiletbordet.)

Violetta (rejser sig op).
 Anna!

Anna (vaagnende).
 Arnen kaldte!

Violetta.
 Du sov nok, stakkels Pige!

Anna.
 Ja, tilgiv mig!

Violetta.
 Stjænt mig et Glas Vand!
 (Anna giver hende et Glas Vand.)
 Er Solen oppe?

Anna.
 Kloffen er alt iv!

Violetta.
 Saa træk Gardinerne fra Vinduet!

Anna
 (trækker Gardinerne til Side, slukker Lampen og jer
 ud ad Vinduet).
 Der kommer Doktoren!

Violetta.
 Han kommer tidlig!
 Jeg maa staa op! Na, hjælp mig.
 (Anna hjælper Violetta op af Sengen og leder
 hende til en Rænestol. — Lægen kommer ind.)

Violetta (til Lægen).
 Hvor De er god,
 At De saa tidlig kommer!

Lægen.
 Na, gaar det ikke bedre?

Violetta.
 Legemet lider, men mit Sind er roligt:
 Jeg har i Aftes skriftet og blev berettet.
 At, Himlen kun kan skjænte Trøst
 Til dem, som lide!

Lægen.
 Hvordan gif Ratten?

Violetta.
 Jo, Sønnen var lidt bedre!

Lægen.
 Tab blot ikke Modet!
 Snart faar De Deres Sundhed atter.

Violetta (smilende).
 Et fromt Bedrageri,
 Som man tilgiver Lægen.

Vægen.

Farvel da! Snart igjen jeg kommer!

Violetta.

Sa glem mig ikke! (rækker ham Haanden).

Anna

(sagte til Vægen, idet hun følger ham ud).
Hvordan gaar det med Fruen?

Vægen (sagte).

Hun har kun nogle Timer nu tilbage!
(Gaar.)

Anna (til Violetta).

Tab ikke Modet!

Violetta.

Er det i Dag ej Fesdag?

Anna.

Jo, det er Karneval! Kun Jubel hersker!

Violetta.

Midt under Festens Glæde mange
I Nød og Smerte juffer!

(peger paa et lille Skrin).

Hvor meget er der vel i Kassen?

Anna

(aabner Skrinet og tæller efter).

Tyve Dukater!

Violetta.

Tag kun det halve
Og giv til dem, som trænge!

Anna.

Saa faar De meget lidt tilbage!

Violetta.

Mer end jeg behøver! — Gaa nu, Anna!

Anna.

Men De —

Violetta.

Seg trænger ej til noget!

Gjør som jeg siger!

(Anna tager Pengene af Skrinet og gaar.)

Violetta

(ene, tager et Brev og læser).

„De har holdt Deres Løfte! Duellen fandt
Sted, og Vicomten blev saaret, men ikke far-
lig. Alfréd er rejst til Udlandet, og jeg har
fortalt ham, hvilket Offer De har bragt. Han
kommer for at hente Deres Tilgivelse. Vagt
paa Deres Helbred, De fortjener en lykkelig
Fremtid!

George Germont“.

Det er for sent!

Seg venter, men han kommer ikke!

(Ser sig i et Haandspejl.)

Gud, hvor jeg er forandret!

Og Doktoren, som sagde, at jeg kunde
haabe!

— Al, denne Sygdom intet Haab tillader!

Det lider mod Høsten, og Skumringen
kommer,

Forbi er den lyse, den dejlige Sommer!

Pig Blomsten, der visken for Stormen maa
segne,

Saa maa og de Roser paa Kinderne blegne!

— Du, Herre, Gud Fader, Du skjænter mig
Naade,
Du frelser en Sjæl af den dybeste Naade!
Snart er det forbi!

Al, Døden den bragte mig Fred kun og Enkte,
Naar blot jeg Alfréd til mit Bryst kunde
trykke!

Hvem vil nu en Krans til min Kiste mig
flette,
Og hvem vil et Kors paa min Gravhøj vel
sætte!

— Dog, Herre, Gud Fader, Du skjænter mig
Naade,
Du frelser en Sjæl af den dybeste Naade!
Snart er det forbi!

(Synker udmattet tilbage. I det samme høres en
larmende Musik ude paa Gaden. Karnevals Dren
føres i Procession forbi under følgende):

Kor.

Plads Kammerater, gaa hurtig til Side!
Plads nu for Dren! Thi det maa I vide.
Aldrig til Dyr i Paris saa' man Mage.
Stolt vi med den gennem Gaderne drage!
Se, den er pyntet med Naand og med Kranie,
Piger og Drengene ved Siderne danse!
Synge, Kammerater og bliver I hæse,
Saa lad Musikken et Stykke Der blæse!

(Anna kommer hurtig ind.)

Anna.

Men Frue —!

Violetta.

Nu, hvad vil Du?

Anna.

Føler De Dem bedre?

Tør jeg derpaa stole?

Violetta.

Sa, men hvorfor?

Anna.

Seg véd ej, om jeg tør —

Violetta.

Tal blot uden Tøven!

Anna.

Seg Dem forbereder paa en uformodet Glæde!

Violetta.

En Glæde?

Anna.

Sa, kjære Frue!

Violetta.

Alfréd! Du har set ham, ej sandt?

O, min Alfréd han kommer!

(Anna aabner Døren. Alfréd styrter ind, Violetta
rejser sig og kaster sig i hans Arme. Anna gaar.)

Alfréd.

O, Violetta! Jeg er skyldig,
Nu véd jeg alt!

Violetta.

Saa skulde jeg Dig atter skue!

Alfred.

Kjend af mit Hjertes Slag,
Hvor jeg har længtes!
Men nu til Liv igjen min Lykke vaagner!

Violetta.

For jordist Lykke min Sjæl er løstet,
Til Himlens Fred jeg sætter al min Lid!

Alfred.

Glem i min Favn, hvad jeg har syndet!
Tilgiv min Fader, og tilgiv din Ven!

Violetta.

Skal jeg tilgive? Al, min er Skylden,
Men dom mig ikke, tilgiv Du mig!

Alfred.

Nu skal os intet mer i Verden skille,
Jeg holder fast ved Dig i Liv og Død!
Kom lad os flygte fra Stadens Brimmel,
Lg leve fjernt under Sydens Himmel!
Der vil Du atter din Sundhed vinde
Lg efter Stormen en søfter Favn!
Der vil vi begge et Eden finde
Lg glemme Fortidens Sorg og Savn.

Violetta

(gjentager den foregaaende Strofe og siger derpaa):

Men følg mig først til Kirken,
At jeg kan takke Himlen,
Der naadig gav mig Dig tilbage!

(Gaar nogle Skridt, men vakler, saa at Alfred maa støtte hende).

Alfred.

Men, Gud! Du blegner!

Violetta.

O, det er intet! Det er kun Glæde,
Fordi Du kom! Mit stakkels Hjerte
Kan ej det bære!

(Hun synker kraftløs om i Sænestolen. Anna kommer ind.)

Alfred.

Du skjælver, Violetta!

Violetta.

Mit gamle Dinde! Det er kun Svaghed!
Nu er det ovre: Se blot, jeg smiler!

Alfred.

Al, Du mig vist bedrager!

Violetta.

Nej, tro mig!

— Anna, bring min Raabe!

(Anna rækker hende det forlangte, og Violetta vil tage den paa, men er for svag dertil.)

Violetta.

O, Gud, jeg kan ej mere!

(Synker helt sammen paa Stolen.)

Alfred (til Anna).

Hun falder sammen, hent en Læge!

Violetta (løfter Hovedet).

Sa, skynd Dig!

Sig ham, at Alfred er kommen,

Og at jeg for min Kjærlighed vil leve!

(Anna gaar.)

Violetta.

Hvis ej dit Komme Frelse bringer,
Da kan mig intet mere redde!

Hvor tungt at do i Livets Vaar,
Saa haard en Stjæbne friste,
At just som Lyffens Lind man naar,
Den svage Traad maa briste!
Jeg stunder mod den aabne Grav,
Dog jeg maa ikke klage:
Thi Dig, Alfred, tilbage
En naadig Gud mig gav!

Alfred.

Tal ikke saa! Fat istun Mod,
Paa Døden ej Du tænke!
Du er saa from, og Gud saa god,
Han vil Dig Livet skjænte!
Er Himlen mørk, og Vejen trang,
Saa tro paa bedre Dage!
Du har endnu tilbage
En Fremtid rig og lang!

(Anna kommer tilbage, fulgt af George Germont.)

Germont

(iler hen til Violetta).

Edle Pige!

Violetta.

De her hos mig!

Alfred.

Min Fader!

Violetta.

De har ej glemt mig!

Germont.

Jeg vil mit Løfte holde
Og kommer for som Datter
Dig i min Favn at trykke!

Violetta.

De kommer sent! Og dog jeg takter Dem!
Hvor skjønt at jove bort fra Livets Smerte
I fjære Venners Arme!

Germont (betragtede Violetta).

O, Gud, det er jo alt for sandt!

Alfred (til Germont).

Saadan Du hende skuer!

Germont (til Alfred).

Gjør ej min Smerte større,
Thi hendes Ord mig rammer!
Først nu jeg fatter, hvor haard jeg var!

Violetta

(tager en Medaillon paa sit Toiletbord).

Alfred, min elskte, kom nærmere!

Snart maa vi skilles, tag da denne!

(Rækker ham Medaillon. Lægen kommer ind, men holder sig noget tilbage.)

Du vil i dette Billed her,

Naar jeg er død, dog finde

De fjendte Træk af hende,

Som havde Dig saa kjær!

Og hvis maaske om nogle Aar

Det lykkes Dig at vinde

En anden ædel Kvinde,

Som læge kan dit Saar:

Saa maa Du stundom skjænte

En venlig Tanke mig!

Jeg vil i Himlen tænke

Beständig kun paa Dig!

Alfred.

Al selve Dødens Arme
Jeg skal min elskte briste!
Jeg kan Dig ikke miste,
Og Gud vil sig forbarne!

Germont.

Al, før dit varme Hjerte
Endnu er blevet koldt,
Tilgiv mig al den Smerte,
Som jeg Dig har forvoldt!

Violetta (rejser sig op).

Hvor jælsomt!
Al Lidelse paa én Gang er forsvunden.

Og nu jeg atter aander frit,
Jeg føler nyfødt Liv!
Al, hvilken Nykke!
Jeg tror, at jeg kan leve!
— Alfred.

(Hun synker sammen og er død.)

Alle.

O, Himmel, død!

Alfred.

Violetta!

Lægen.

Det er forbi!

Alle.

Det er forbi!

Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann

Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann

Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann

Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann
Ich bin ein armer Mann

